

[Sigsgaard.]

Man kan jo så undre sig over, at folk, der dårligt har råd til at betale de høje skatter i udviklingskommunerne, ikke flytter til rigmandskommunerne; hvorfor gør de ikke det? Så kunne de jo leve højt på de høje indkomster, der findes i disse rigmandskommuner. Det er der måske også nok mange, der har lyst til; det kan de bare ikke, for velhaverkommunerne sørger for at føre en sådan politik, at de undgår at få alt for mange tilflyttere med små indkomster. Man gør det bl. a. på den måde, at de rige kommuner koncentrerer sig om at bygge dyre parcelhuse, som er aldeles uoverkommelige at bo i for almindelige mennesker, men hvor det måske oven i købet kan være en fordel at bo for mere velstående på grund af den boligpolitik, der er flertal for i dette ting. På den måde sikrer man fortsat sine små skatteprocenter, man undgår stigende sociale byrder. Derfor er altså hovedparten af befolkningen henvist til at bo i visse bestemte områder omkring de større byer, og dér bliver skatteprocenterne og de sociale byrder og alt muligt andet dyrt, alt for dyrt.

Nu taler man igen om forhandlinger i hovedstadsområdet, og hr. Børge Schmidt var på socialdemokratiets vegne inde på, at det nu ligesom så lidt bedre ud end før, at der nu måske var udsigt til et positivt resultat. Jeg husker ikke nøjagtigt, om de ord blev brugt, men det var vist meningen i, hvad der blev sagt. Så vidt jeg ved — og jeg har ligesom hr. Børge Schmidt sæde i det udvalg, der behandler spørgsmålet i hovedstadsområdet — er der ikke så meget som et tilløb til en udligningsordning; tværtimod er man i forhandlingerne jo gået uden om den sag som katten om grøden. Der er, så vidt jeg ser, ingen grund til optimisme.

Nu efterlyser man her fra flere sider et ministerord; det blev også efterlyst alle de andre gange, vi har behandlet sagen, og vi har fået ministerord, endda, har vi syntes, forholdsvis dristige ministerord. Jeg tror, den tidligere minister flere gange ligesom har antydnet, at hvis nu ikke — og det var især hovedstadskommunerne, det drejede sig om — hvis de nu ikke i løbet af ganske kort tid fandt frem til en ordning, så skulle han komme med hammeren og ordne dem. Og man havde det indtryk, at det drejede sig om få måneder. Det blev sagt flere gange,

men der skete jo ingenting, for; man kan ikke blive enig; man kan ikke forvente, at disse velstående kommuner sådan ganske frivilligt skal give afkald på deres privilegier. Der skete ingenting, der skete heller ingenting fra ministerens side. Ministerord har vi haft en del af, dem har vi hørt nok af i denne sag; jeg efterlyser i stedet for ministerhandling.

Hr. Niels Helveg Petersen var inde på, at smålapperier i denne sag måske kun gør ondt værre. Se, det er jeg ikke så sikker på at man vil synes i Herstederne og i Ballerup f. eks., hvor skatteprocenten er henholdsvis 15 og 16,4. Det må forekomme urimeligt for indbyggerne i de kommuner, at deres kommune skal betale til København, hvis skatteprocent er 13, altså væsentligt lavere. Så kunne man måske sige: ja, men lad så de kommuner slippe, der har en skatteprocent højere end centralkommunens. Men det er nok heller ikke acceptabelt, at centralkommunen mister noget af afløsningstilsvaret, for centralkommunerne er jo, i hvert fald set på en smule længere sigt, i den situation, at de bliver fattigere og fattigere. Deres befolkningsfordeling ændrer sig i ugunstig retning, ugunstig for så vidt angår det økonomiske i hvert fald: flere og flere ældre, større og større sociale byrder; derfor vil det ikke være nogen acceptabel løsning.

Jeg skal derfor henstille, at man — og nu ser det jo ud til, at man alligevel får et udvalg, hvis man følger SF's ønske derom, og det er jeg tilfreds med — i det udvalg overvejer en lille ændring, sådan at afløsningstilsvaret overtages af staten, når skatteprocenten i den pågældende forstadskommune er mindst 2 højere, end den er i modtagerkommunen. Det ville gøre forlængelsen af loven noget mere acceptabel for de dårligst stillede af de involverede kommuner. Et sådant ændringsforlag ville jeg meget gerne bede om man overvejer, og det vil jeg støtte.

Det kan ikke medføre, at vi vil støtte lovforslaget som sådant; dertil har det været fremsat for mange gange her i tinget, dertil er der gjort for lidt for at råde bod på de forhold, der ligger til grund for det.

Indenrigsministeren (Poul Sørensen): Jeg takker alle de ordførere, der har erklæret sig villige til at medvirke til forlængelse af